

[Niels Westerby.]
skrive, hvornår det er en politisk risiko, og hvornår der indtræder en garantiforsikring for denne ordnings vedkommende.

Dernæst vil jeg mene, at det hovedprincip, der er nedlagt i lovforslaget, om at investeringer, der omfattes af lovforslaget, skal være godkendt af vedkommende u-lands myndigheder, er rigtigt. Men det er kun noget, der skal gælde som hovedregel. Der kan altså være tale om undtagelser, hvor u-landet ikke skal godkende dem. Jeg tror, det ville være rigtigt at sige, at disse investeringer altid bør godkendes af u-landet. Det kan både begrænse risikoen for, at der opstår politiske risici, som fører til, at garantiordningen får praktisk betydning, og det vil også kunne medvirke til, at det i det hele taget skaber det, som er meningen med det hele, et bedre forhold mellem Danmark på den ene side og en række u-lande på den anden side.

Endelig er jeg uenig med det ærede medlem hr. Per Federspiel, når han siger, at han ikke er sikker på, at ordningen skal administreres af styrelsen for teknisk samarbejde, men der kan være tale om, at den eventuelt skulle henlægges under handelsministeriet. Jeg tror, det vil være betænkeligt. Hvis man henlægger denne ordning under handelsministeriet, vil det over for u-landene få et skær af at være et rent forretningsmæssigt øjemed det hele. Ved netop at henlægge det under styrelsen for teknisk samarbejde og udenrigsministeriet bliver det klart angivet, at for Danmark er der et u-landsperspektiv i denne ordning, og det er jo det, vi i virkeligheden mener, så hvorfor ikke sige det klart også i den administrative tilrettelægning?

Jeg kan med sjælden glæde anbefale dette lovforslag, som vil kunne forbedre Danmarks indsats i u-landene på et område, hvor det er det private erhvervsliv, der skal yde den, men vil dog sige, at vi må passe på, at vi ikke i fremtiden glemmer det område, hvor det offentlige skal sætte ind.

Udenrigsministeren (Per Hækkerup): Jeg takker ordførerne for tilslutningen. Jeg går ud fra, at lovforslaget bliver underkastet udvalgsbehandling, mest hensigtsmæssigt vel i det udvalg, der allerede arbejder med andre ændringer i loven om hjælp til u-

landene; det vil vel være det rigtigste sted at drøfte en række af de spørgsmål, som er blevet rejst her, så jeg skal ikke gå ind på de mange enkeltheder, der er nævnt, men vil meget gerne vende tilbage til en drøftelse heraf i udvalget.

Jeg vil dog til hr. Per Federspiel sige, at vi har meget nøje overvejet og gennemdrøftet, hvor administrationen af disse garantier skulle ligge, og efter denne meget nøje gennemgang og drøftelse er vi nået til det resultat, at for at understrege, at det her drejer sig om u-landshjælp, og for at sikre, at vi ikke påbegynder en spredning af administrationen af de forskellige former for u-landsindsats, men samler dem, således som det er lovens hensigt, under styrelsen, er vi endt i at foreslå den henlagt til udenrigsministeriet, og således at det bliver styrelsen, der med den fornødne sagkyndige bistand også fra erhvervsmæssig side kommer til at foretage indstillingerne.

Jeg vil også til hr. Per Federspiel sige, at vi har ganske rigtigt i hvert fald én dårlig erfaring med et „joint venture“; den pågældende virksomhed er ganske vist ikke et område, staten har haft indflydelse på; det har ikke været undergivet vor administration, men det har været et dansk foretagende sammen med erhvervslivet i det pågældende land. Vi har altså herhjemme gjort én dårlig erfaring, men jeg tror ikke, vi af den grund på forhånd skal afskære os fra at benytte en sådan form, der jo dog har den fordel, at i det omfang, hvori det pågældende udviklingsland selv kender erhvervslivet i landet, selv engagerer sig sammen med ét eller flere danske firmaer, skulle der ligge en vis garanti for, at der er fornuft i den investering, der bliver tale om.

Til hr. Knud Thomsen og andre, der var betænkelige ved, at finansudvalget skulle kunne give tilslutning til en udvidelse af beløbsrammen, kan jeg sige, at det er bestemt ikke noget principspørgsmål for mig; hvis man i udvalget finder ud af, at det af hensyn til mulige konsekvenser er bedst, at beløbsrammen ligger fast, indtil den igen bliver ændret ved en beslutning af folketinget, skal jeg ikke modsætte mig det. Når vi har foreslået den anden fremgangsmåde, var det ud fra et hensigtsmæssigheds-synspunkt; men jeg erkender, at den ændring der ligger i, at man eventuelt skulle komme